

Fem stycken helt Nya och ganska Nyfamma

R i d r e k s

W i s d r,

Den Första:

Hjertans hjerta, hjerta lilla &c. 442.

Den Andra:

En Ros och en Ort af de bleka
ste blad &c. 443.

Den Tredje:

Kära Wän om du wil weta &c. 444.

Den Sjunde:

Är om en gammal och rik Kärning, som med
sina många penningar behändigt narrade en sin
och skön Ungkarl till Systermais.
balken med sig. 445

Men war jag icke willer, &c.

Den Femte:

Sidst då jag besökte Flora, &c. 446

Sjung dem alla som du kan och wil,
Så har du bästa Melodien dertil.

Wise, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1804

Exemplaret kostar 1 R.

I.

Sjertans hjerta! hjerta lilla! Håll ditt hjerta
in till mitt. Det ej salsta hjertan kalla,
dåla hjertat lilla mitt: Dant man på
hwar kärleks plågor, Gott mitt hjerta mände
få, Det så många kärleks lågor, Ut mitt hjerta
ta mände gå.

2. Sjertans hjerta håll i hjertat, Hwar
mitt hjerta dig förtrot! Då skal uran förg och
smärtan Sjertan två snart sammansbo. Haf nu
tack för sedg och gamman, Onskat jag med
största kåd, Ut vil snart få lefwa sammant,
Sjertans hjerta lef nu väl.

3. Sjertans toter, toter lilla! Vär dig ej
om hjertat mitt, Därtill man ej plågar spilla,
Då jag menat hjertat ditt, Tala ej om hjerta
tans plågor, Jag kan dnt i mögen få, När
jag hör at kärleks lågor Vill ut Drottens
hjertan gå.

4. Sjertans toter! toter lilla! Ghet må bli
hög förtro; En förtro förg och smärtan, Göt
med folk på sammansbo, Du vil jag för frögd
och gamman, Onskat jag med största kåd, Du,
som nylig kom från Danmark, Sjertans toter, lef
nu väl!

5. Sjertans Gubbe, toter Nora, Haf grann
alt på Darian din, Enst gåt hon snart förtro
få, Du kan si mig ut i sin; Enst gåt jag ut
berst

berst sått, Ellet föllet Darian Darian, Vår
du sådant icke rätt, Uppets låset med det märkor.

6. Sjertans värta, Värta lilla, Jag förtrot
dig det helt rent! Gubben ännar dig ej spilla,
Men han kommer alt för sent, Sigt, när
du tog mig i samnen, Vill mig in en spig
sen, Lötis mig se nya Darian Rant igen af
pärle-byn.

7. Sjertans unge, sjertans unge! Håll dig
ut huden din, Göt, när folk får om dig sen
na, Ungen frapper ut det sin, För din stora
mun får jag, Ellet kan du den ej ryta, Läst
jollrar i din pra, Ut hwar Darian i dig bläs.

8. Sjertans unge, Värta värta! Du skal
mera till se ut, Läst med det fio på märta,
Smides med en innankut, Daria bara i
den rita, Vins du det min till Göt; Det
du mera vägar knyta, Skal din Darian se
dig Rita.

Den Andra:

En gå om en Darian af de blifvande blif
Darian jag förtrot tillvakt mig, Du vil det
mest det förtrot dig, Jag biter ut jag på
den biter ut, Den förtrot Darian och lilla Darian,
När jag drager bort så förtrot du Darian
Darian jag för jag
Darian förtrot mig till ut at Darian
Darian förtrot jag till förtrot, Darian
Darian förtrot Darian, Darian förtrot Darian

och liljone gren, När jag drager bort så sofwer
du allen, Men ändå förjer jag för dig.

3. Ja stäcka dagar gör nätterna långa,
 Tank alltid uppå mig tank alltid uppå,
 Det starka förbund som du hafwer lofwat mig,
 Min dygdiga Dotter och lifvone gren,
 När jag drager bort då lofwet du allen,
 Men ändå förjet jag för dig.

4. Dina hvitgula hår ja din ädeliga bård,
Den du hafwer lofwat mig, Ja om då mer
hela werlden uti wäld, Fast heller wille jag dö
dig, Min dögdiga döda och lifvone gren, När
jag drager bort då lofwat du allen.

5. Men når som jeg tænkte som aldrabåst,
Min flidte munde så, Du ble sig sorgen aldras
midt, Når bon falde mig ifrån, Min dygdiga
Docta och läljone gren, När jag drager bort
I soimer du allen, Men ändå söriet jag för dig.

Den Tredje:

Påra Wån om du wil weta, Smad et äg-
ta nöje är, I bland wäner. Sällskap keta,
Såsom en rima ditt besvär, Glädf din törst och
Såsom magen, Drick dit glas och sinna din Trall,
Såsom är den wänskaps Lagen, Som wårt
nöje göra skall.

2. Alltid illa ömsfint vara, Emot den, som
hjerter fått. Aldrig lust och möda spara, Till
at göra vänner godt: Denna regel jag till price
ta, Alla! I all min bar, Och din väns
pers skal nu brida, Som mitt hela hjerta bar.

Den

Den Sjerde:

Men war jag icke viller, Ja viller war
jag nog, När jag gief sta och fria ha,
ha, fria, och för en unger piga den gamla
Päringen tog.

2. Jeg takte Deere blisstrå, Øfver Ederingens
 Venninge: Satt men imi det gamle Stråle, ha,
 ha, Stråle, Som jeg drog med hvar kvælle
 jeg fik dem intet fatt.

3. Iwi dig du gamla haspa, Du narra
mig min Tof, Wed dina munga pengar, ha,
ha, pengar, jag arma flackars dranger, jag
war bärwift ej Tof.

4. Han gommer sina penningar till stora
 ett litet klapp, Jag måste henne klappa ha, ha,
 klappa, om jag det ur stulle nappa, någon
 snett jag arma väd.

5. Jag ledsnar vid den systan, Och säger
sändsten upp, Det är fröer sig av nära, ha,
ha, nära, för sådan Ekariser, en gammal för-
ringt kropp.

6. Spanhaken var den leffar, tingsballe
som en Ger, Det på den strupa fatter, ha, ha,
fatter, En knytt liksom en tratter, så stön de
hon och se.

7. Det tandelske Tidstar, de en elst Wat
 Raps idr, der gammel Wat ur luktar, ha,
 ha, luktar, som fides ur hansen luktar, Om
 jag der skja idr.

2. Gern unter sehr punkter, der halbesende
und

tråd, Hals gropen magra fuhla, ha, ha, fuhla,
är lif en Bargekula den djupsta man kan få.

9. Hålbader som en skuta, den ingen spegel
har, des långa nasa ryggar, ha, ha, ryggar,
helt snarkug och osnygger, hon dröper alla dar.

10. Som stillespect i lådre, är hallens milta
kinn beprodd med mörk och ljåre, ha, ha, ståre,
lif som den wattru-fåre, som Mond för i åkren sin.

11. Des bröst som solte-lappor, de slinka
hit och dit, och hela kroppen rika, ha, ha, lie
fa, så milt som på en strika, skulle det gie
nån Vappor.

12. Den håller hufvudet stilla, lif som es
far ställe, rätt som en Eckeranka, ha, ha, ranka
i ryggen när hon wankar, på golfvet af och til.

13. Swartilut mot mig och Wigor, är och
det trållat god, dock har hon sådan seden, ha,
ha, seden, at hon gemenlig städer, den äldsta,
hon kan få.

14. Om jag och råkar narra, med Wigor
någon gång, så bannas hon och dundrar, ha,
ha, dundrar, At grannar sig förundrar, öfver
sådan Swane-Sång.

15. Så säger hon ur tjensten, den arna pl
gan fort, sen hotar mig den staggan, at genast
willa ryga, sit Testament hon mig har gjort.

16. Den måst jag up och krusa, och insinua
egg mig, och med det tråder sälla, ha, ha,
sälla, så länge narraas sälla, till wreden sil
lar sig.

17. De så hon omte af Modren, ja och
af Fadren med, hon plagar mig den lestan,
ha,

ha, ha, lestan, huru skulle man dig pista,
som ej wet hålla fred.

18. Sen hålles under nasan, till des hon
bättre blir, Siling, Spiritus Rosen, ha, ha,
Rosen, fast met an bränwins-kosan, den hon
så gärna dir.

19. Snart dö är mycket bättre, än länge
lefwa så, och höra henne tielta, ha, ha, tielta,
jag wil fast heller swälta, än så min löda så.

20. Kunde jag henne slippa, Jag tog henne
äldrig mer, Unakattlar friska drängar, ha, ha,
drängar, så ingen färing för pengar, teo mig
det ångat Ehr.

Dett Gemte:

Sidst då jag besökte Glora, Åla i en Blom
stervark, Sil jag se Fru Aurota, Ben Ros
sensfärgad mark; Straxt darestet jag och stada
Poetus i sin klara wagh, Sen kom Iris mig
at bida till Poetisk dikt och klång.

2. Jag blef häpen af all detta, Wen Apels
id gaf mig mod, Han såb: Writ Kal du få
wela, Jag blef thoddet der jag stob. Straxt
der efter kom ur Rogen, Stamt en löstlig giffelut
Dante, Skönt hon att ej self war mogen a
Sild hon dömar dock för framt.

3. Hon war kladder som en toka, 3. Denna
tis klade-bragt; Lögner war hon lara at toka
Krib had' hon nytt project; Åstrild förde hon i
barmen; Gistas gwalde henne måst; Dissa dilla
hon i barmen, Åla Jungfrur de af påst.

4. Jag

4. Jalosi och afvundsiuka, Mot hwar enda
rener Nympf, Jemte annan list at bruka, war
för henne ingen itymf; Ofta hörd jag henne roo
pa: Ack! Fru Fröje hielp din träl, Säg mig hie
den som kan bota, Kärleks yxlen i min själ.

5. Hvarför skal jag gå allena, Och de an
dre sku så män? Säg! Ungkarlar hwad I me
na, Vil I ei ha mig til män? Säg, hwad
har I til at flandra? Eli' hwad brufen I ser
list? Är jag ei så god som andra? So länge
bättre tror jag wist.

6. Men Minerva, som ej lida, Kunde hene
nes småde, ord, Sade: hör, Min Jungfru bida,
är hon gången ut på mord? Hvarför wil hon
andra skamma, Som ej sjelf nån ära har? Pluto
skal ditt owett hämma, Råden skal du så til Karl.

7. Sen kom Venus straxt der efter, Antog
henne för sin Nympf; Sade Wishet wet ei
bättre, än at kalla älskoas Nymf. Gatta mod,
begyn at spela, På din luta med behag; Mans
folk skal dig intet fela, Eller irra någon dag.

8. Straxt gick Phebus utur marken, wäster
om wår höga pol, Alla Gudar wet ur parken,
Der en hwar satt på sin stol. Jag, som af förs
undran rördes, Wiste intet hwar jag war, Blef
dock lifwål sådan förder af et wäder, som mig bar.

9. Nu tycks mig alla Gudar undra, På den
freda Jungfru dans. Jupiter jag tycks bundra
Med sin grymma tordöns glans; Pluto sårdig
war at döma Den förmdäna Nymphens
mod, Så at Charon lärer göma
Henne snart i Stygis flod.
